ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 30. apríla 2009 *

V spojených veciach C-393/07 a C-9/08,

ktorých predmetom sú žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES, podané 1. augusta 2007 a 22. júna 2007,

Talianska republika, v zastúpení: pôvodne I. M. Braguglia, neskôr R. Adam, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa vo veci C-393/07,

ktorú v konaní podporuje:

Lotyšská republika,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: taliančina.

Beniamino Donnici, bydliskom v Castrolibere (Taliansko), v zastúpení: M. Sanino, G. M. Roberti, I. Perego, a P. Salvatore, avvocati,

žalobca vo veci C-9/08,

ktorého v konaní podporuje:

Talianska republika,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: H. Krück, N. Lorenz a L. Visaggio, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci E. Cannizzaro, professore, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanému,

ktorého v konaní podporuje:

Achille Occhetto, bydliskom v Ríme (Taliansko), v zastúpení: P. De Caterini, a F. Paola, avvocati,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts, sudcovia T. von Danwitz (spravodajca), E. Juhász, G. Arestis a J. Malenovský,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. marca 2009,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Talianska republika a Beniamino Donnici vo svojej žalobe navrhujú, aby Súdny dvor zrušil rozhodnutie Európskeho parlamentu 2007/2121 (REG) z 24. mája 2007 o preskúmaní osvedčenia o zvolení Beniamina Donniciho, ktorým sa jeho mandát člena Európskeho parlamentu vyhlásil za neplatný (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

Akt z roku 1976

2 Články 1, 2, 6 až 8, 12 a 13 Aktu o priamych a všeobecných voľbách poslancov Európskeho parlamentu, pripojený k rozhodnutiu 76/787/ESUO, EHS, Euratom

z 20. septembra 1976 (Ú. v. ES L 278, s. 1), zmeneného, doplneného a prečíslovaného rozhodnutím Rady 2002/772/ES, Euratom z 25. júna 2002 a z 23. septembra 2002 (Ú. v. ES L 283, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 137, ďalej len „akt z roku 1976“), stanovujú:

„Článok 1

…

3. Voľby sú všeobecné, priame, slobodné, s tajným hlasovaním.

Článok 2

Každý členský štát môže v súlade so svojou osobitou vnútroštátnou situáciou určiť volebné obvody pre voľby do Európskeho parlamentu alebo rozdeliť svoju volebnú oblasť iným spôsobom bez toho, aby tým ovplyvnil pomerný charakter hlasovacieho systému.

Článok 6

1. Členovia Európskeho parlamentu hlasujú jednotlivo a osobne. Pri výkone svojho mandátu nie sú viazaní žiadnymi pokynmi ani príkazmi.

…

Článok 7

1. Funkcia člena Európskeho parlamentu je nezlučiteľná s funkciou:

— člena vlády členského štátu,

— člena Komisie Európskych spoločenstiev,

— sudcu, generálneho advokáta alebo tajomníka Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo Súdu prvého stupňa,

— člena Rady guvernérov Európskej centrálnej banky,

— člena Dvora audítorov Európskych spoločenstiev,

— ombudsmana Európskych spoločenstiev,

— člena Hospodárskeho a sociálneho výboru Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu,

— člena výborov alebo orgánov vytvorených na základe alebo podľa zmlúv o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu na účely hospodárenia s prostriedkami Spoločenstva alebo stálej a priamej funkcie v riadiacej správe,

— člena správnej rady, riadiaceho výboru alebo zamestnanca Európskej investičnej banky,

— činného úradníka alebo zamestnanca orgánov Európskych spoločenstiev alebo k nim pripojených špecializovaných subjektov alebo Európskej centrálnej banky.

2. Od volieb do Európskeho parlamentu v roku 2004 je funkcia člena Európskeho parlamentu nezlučiteľná s funkciou poslanca národného parlamentu.

…

Článok 8

S výhradou ustanovení tohto aktu sa volebný postup v každom členskom štáte spravuje jeho vnútroštátnymi predpismi.

Týmito vnútroštátnymi predpismi, ktoré môžu v prípade potreby zohľadniť osobitú situáciu v členských štátoch, nesmie byť dotknutá podstata pomerného volebného systému.

Článok 12

Európsky parlament overuje mandáty svojich členov. Na tento účel berie na vedomie členskými štátmi oficiálne vyhlásené výsledky a rozhoduje v sporoch, ktoré prípadne vzniknú na základe ustanovení tohto aktu, nie však ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje.

Článok 13

1. Mandát sa uvoľní, ak mandát člena Európskeho parlamentu skončí v dôsledku odstúpenia, úmrtia alebo odňatia mandátu.

2. S výhradou ostatných ustanovení tohto aktu ustanoví každý členský štát vhodné postupy pre obsadenie každého mandátu, ktorý sa uvoľní počas päťročného funkčného obdobia uvedeného v článku 3, na zvyšok tohto obdobia.

3. Ak právny predpis členského štátu výslovne požaduje odňatie mandátu člena Európskeho parlamentu, tento mandát skončí v súlade s týmito právnymi predpismi. Príslušné orgány o tom informujú Európsky parlament.

4. Ak sa mandát uvoľní v dôsledku odstúpenia alebo úmrtia, predseda Európskeho parlamentu o tom bezodkladne informuje príslušné orgány dotknutého členského štátu.“

Rokovací poriadok Európskeho parlamentu

3 Články 3 a 4 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu (ďalej len „rokovací poriadok“) znejú takto:

„Článok 3

Preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca

…

3. Na základe správy príslušného výboru Parlament bezodkladne preskúma osvedčenia o zvolení za poslanca a rozhodne o overení platnosti voľby každého novozvoleného poslanca a tiež o všetkých sporoch, ktoré mu boli postúpené podľa ustanovení [aktu z roku 1976], s výnimkou tých, ktoré sa zakladajú na vnútroštátnych právnych predpisoch upravujúcich voľby.

4. Podkladom pre správu výboru je úradné oznámenie každého členského štátu o celkových výsledkoch volieb s menami zvolených kandidátov a prípadných náhradníkov, v poradí podľa výsledkov volieb.

Platnosť voľby poslanca nie je možné potvrdiť, pokiaľ neboli urobené písomné vyhlásenia požadované podľa tohto článku a prílohy I k rokovaciemu poriadku.

Na základe správy výboru môže Parlament kedykoľvek rozhodnúť prípadné spory o platnosti voľby poslanca.

5. V prípade, že je poslanec menovaný v dôsledku odstúpenia kandidátov nachádzajúcich sa na tom istom zozname, výbor zodpovedný za preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca zabezpečí, aby sa tieto odstúpenia uskutočnili v súlade s [aktom z roku 1976] a článkom 4 ods. 3 tohto rokovacieho poriadku.

…

Článok 4

Trvanie poslaneckého mandátu

…

3. Poslanec, ktorý sa vzdáva mandátu, oznámi túto skutočnosť predsedovi. Zároveň uvedie dátum, kedy vzdanie sa mandátu nadobúda účinnosť, a ktorý nesmie byť neskôr ako tri mesiace po oznámení. Toto oznámenie má formu úradného záznamu spísaného v prítomnosti generálneho tajomníka alebo jeho zástupcu, overeného ich podpismi a podpisom dotknutého poslanca. Záznam sa okamžite predloží príslušnému výboru, ktorý ho zaradí do programu prvej schôdze nasledujúcej po predložení.

Ak podľa príslušného výboru nie je vzdanie sa mandátu v súlade s [aktom z roku 1976], informuje v tomto zmysle Parlament, ktorý môže rozhodnúť, či potvrdí uvoľnenie mandátu, alebo nie.

V opačnom prípade sa uvoľnenie mandátu potvrdí s účinnosťou od dátumu uvedeného poslancom v úradnom zázname. Parlament o tejto veci nehlasuje.

…

9. Parlament si vyhradzuje právo vyhlásiť preskúmavaný mandát za neplatný alebo nepotvrdiť uvoľnenie mandátu, ak sa zdá, že prijatie alebo zánik mandátu sa zakladajú na vecných nepresnostiach alebo neplatnom súhlase.“

Štatút poslancov Európskeho parlamentu

4 Podľa odôvodnenia č. 4 rozhodnutia Európskeho parlamentu 2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. ES L 262, s. 1, ďalej len „štatút poslancov“), „sloboda a nezávislosť poslancov, ktoré

sú upravené v článku 2 a nie sú uvedené v žiadnom ustanovení primárneho práva, by mali byť upravené právnymi predpismi. Záväzky, ktoré poslanci vykonali s cieľom vzdať sa mandátu v danom čase, alebo ‚bianco' vyhlásenia o ich úmysle vzdať sa mandátu v bližšie neurčenom čase, ktoré môžu politické strany použiť podľa uváženia, sa považujú za nezlučiteľné so slobodou a nezávislosťou poslanca, a preto by nemali byť právne záväzné".

5 Okrem toho odôvodnenie č. 5 štatútu poslancov stanovuje, že článok 3 ods. 1 uvedeného štatútu nadväzuje na znenie článku 6 ods. 1 aktu roku 1976.

6 Napokon články 2 a 30 štatútu poslancov stanovujú:

„Článok 2

1. Poslanci sú slobodní a nezávislí.

2. Dohody o vzdaní sa mandátu poslanca v priebehu alebo na konci volebného obdobia sú neplatné.

Článok 30

Tento štatút nadobúda účinnosť prvým dňom volebného obdobia Európskeho parlamentu, ktoré sa začne v roku 2009.“

Vnútroštátna právna úprava

7 Zákon č. 18 z 24. januára 1979 o voľbách talianskych zástupcov do Európskeho parlamentu (GURI č. 29 z 30. januára 1979, s. 947, ďalej len „zákon z 24. januára 1979“) sa týka voľby talianskych členov Parlamentu. Stanovuje, že členovia Parlamentu sú volení vo všeobecných voľbách s priamym, slobodným a tajným hlasovaním. Mandáty sa rozdeľujú pomerne medzi kandidátske listiny spôsobom stanoveným v uvedenom zákone a ich počet (celkovo 5) pre jednotlivé volebné obvody sa stanovuje na základe posledného všeobecného sčítania obyvateľstva.

8 Článok 20 zákona z 24. januára 1979 stanovuje, že úlohou volebných úradov jednotlivých volebných obvodov je stanoviť poradie kandidátov na každej listine podľa individuálnych výsledkov. Výsledky sa zasielajú na Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (Štátny volebný úrad pre Európsky parlament pri talianskom Kasačnom súde, ďalej len „taliansky volebný úrad“). Podľa článku 21 uvedeného zákona úlohou talianskeho volebného úradu je stanoviť počet hlasov získaných pre každú kandidátsku listinu na celoštátnej úrovni, rozdeliť mandáty medzi jednotlivé kandidátske listiny na základe počtu hlasov, ktoré získali, a rozdeliť mandáty takto pridelené jednotlivým kandidátskym listinám medzi jednotlivé volebné obvody. Tento úrad vypracúva úradný záznam podľa článku 23 uvedeného zákona, ktorý sa následne odovzdá na sekretariát Parlamentu.

9 Zákon z 24. januára 1979 obsahuje okrem iného podrobnú úpravu nahradenia v článku 41, podľa ktorého kandidát zvolený vo viacerých volebných obvodoch musí pred talianskym volebným úradom vyhlásiť, pre ktorý z nich sa rozhodol. Za ten volebný obvod, ktorý si nevybral, tento úrad vyhlási za zvoleného kandidáta, ktorý sa umiestnil na nasledujúcom mieste. Okrem toho mandát uvoľnený počas jeho trvania taliansky volebný úrad pridelí kandidátovi z tej istej listiny a toho istého volebného obvodu, ktorý sa umiestnil na nasledujúcom mieste.

10 Podľa článku 46 uvedeného zákona taliansky volebný úrad oznámi sekretariátu Parlamentu nahradenia vykonané na základe rozsudkov, v ktorých sa s konečnou platnosťou vyriešili spory s nimi súvisiace, v prípade potreby opraví výsledky volieb a nahradí kandidátov, ktorí boli vyhlásení nezákonne, tými, ktorým toto právo patrí, a informuje o tom zainteresované strany a sekretariát Parlamentu.

Skutkové okolnosti a napadnuté rozhodnutie

11 Beniamino Donnici kandidoval vo voľbách do Európskeho parlamentu, ktoré sa konali 12. a 13. júna 2004, na spoločnej kandidátskej listine Società Civile — Di Pietro Occhetto. Kandidátska listina získala dve kreslá, jedno vo volebnom obvode Južné Taliansko a druhé vo volebnom obvode Severozápadné Taliansko. A. Di Pietro sa ako víťaz v oboch obvodoch rozhodol pre volebný obvod Južné Taliansko.

12 A. Occhetto sa vzhľadom na počet hlasov získaných v oboch volebných obvodoch umiestnil na kandidátskych listinách ako druhý v poradí, pričom predstihol Beniamina Donniciho vo volebnom obvode Južné Taliansko a G. Chiesu v obvode Severozápadné Taliansko. Keďže A. Di Pietro sa rozhodol pre mandát za volebný obvod Južné Taliansko, A. Occhetto mal byť vyhlásený za zvoleného za volebný obvod Severozápadné Taliansko. Písomným vyhlásením zo 6. júla 2004, doručeným 7. júla 2004 na taliansky volebný úrad, sa však A. Occhetto, ktorý v tom čase pôsobil ako senátor v talianskom parlamente, vzdal mandátu poslanca Parlamentu za jeden i druhý volebný obvod.

13 V nadväznosti na toto vzdanie sa mandátu taliansky volebný úrad 18. júla 2004 vyhlásil za zvolených G. Chiesu za volebný obvod Severozápadné Taliansko a Di Pietra za volebný obvod Južné Taliansko a 12. novembra 2004 oznámil meno Beniamina Donniciho ako prvého na zozname náhradníkov za A. Di Pietra vo volebnom obvode Južné Taliansko, zatiaľ čo A. Occhetto, ktorý odstúpil, nebol na tomto zozname.

14 V parlamentných voľbách, ktoré sa konali v Taliansku 9. a 10. apríla 2006, bol A. Di Pietro zvolený za poslanca talianskeho parlamentu a s účinnosťou od 28. apríla 2006 sa rozhodol pre vnútroštátny parlamentný mandát. Keďže táto funkcia je podľa článku 7 ods. 2 aktu z roku 1976 nezlučiteľná s funkciou člena Parlamentu, Parlament skonštatoval uvoľnenie mandátu.

15 Vyhlásením z 27. apríla 2006 zaslaným talianskemu volebnému úradu A. Occhetto, ktorý kandidoval aj vo vnútroštátnych voľbách, ale nebol opätovne zvolený, vzal vzdanie sa mandátu zo 6. júla 2004 späť a žiadal obsadenie uvoľneného mandátu po tom, čo sa A. Di Pietro rozhodol pre mandát vo vnútroštátnom parlamente.

16 V nadväznosti na toto vyhlásenie taliansky volebný úrad vyhlásil 8. mája 2006 zvolenie A. Occhetta za člena Parlamentu a v ten istý deň oznámil Parlamentu jeho meno ako náhradníka za A. Di Pietra.

17 Tribunale amministrativo regionale del Lazio rozsudkom z 21. júla 2006 zamietol ako nedôvodnú žalobu o neplatnosť tohto vyhlásenia podanú Beniaminom Donnicim.

18 Beniamino Donnici rovnako spochybnil vyhlásenie A. Occhetta za poslanca Parlamentu namiesto A. Di Pietra aj pred samotným Parlamentom. Námietkou sa zaoberal parlamentný výbor pre právne veci na svojom zasadnutí 21. júna 2006. Po tom, čo výbor pre právne veci konštatoval, že v súlade s článkom 12 aktu z roku 1976 je táto námietka neprípustná z dôvodu, že jej právnym základom je taliansky volebný zákon, Parlamentu jednomyseľne odporučil, aby potvrdil mandát A. Occhetta. Dňa 3. júla 2006 Parlament mandát A. Occhetta overil.

19 Rozsudkom zo 6. decembra 2006 Consiglio di Stato (Štátna rada) vyhovel odvolaniu Beniamina Donniciho proti vyššie uvedenému rozsudku Tribunale amministrativo regionale del Lazio a zrušil vyhlásenie A. Occhetta za člena Parlamentu talianskym volebným úradom z 8. mája 2006. Consiglio di Stato konštatoval okrem iného, že „vôľa ľudu… kandidátovi nikdy nebránila sa vo voľbách vzdať“ a že „nevyhnutný charakter poradia [vo voľbách] bráni tomu…, aby sa zvolený kandidát, ktorý sa vzdal mandátu, svojvoľne vrátil do tohto poradia“.

20 Rozsudok Consiglio di Stato nadobudol právnu silu rozhodnutej veci po rozsudku Corte suprema di cassazione z 26. marca 2007, ktorým bola žaloba A. Occhetta vyhlásená za neprípustnú z dôvodu formálnych nedostatkov. Dňa 19. apríla 2007 A. Occhetto podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva vo veci, ktorá podľa vyjadrenia zástupcu A. Occhetta na pojednávaní 5. marca 2009 stále prebieha.

21 Dňa 29. marca 2007 taliansky volebný úrad vzal vyššie uvedený rozsudok Consiglio di Stato na vedomie a vyhlásil Beniamina Donniciho za zvoleného za člena Parlamentu za volebný obvod Južné Taliansko, čím zrušil mandát A. Occhetta. Toto vyhlásenie sa oznámilo Parlamentu, ktorý následne na svojom plenárnom zasadnutí 23. apríla 2007 prijal úradný záznam, na základe ktorého Beniamino Donnici zaujal svoje miesto v Parlamente, ale len dočasne a s výhradou konečného rozhodnutia Parlamentu o preskúmaní osvedčenia o jeho zvolení.

22 Medzitým A. Occhetto listom z 5. apríla 2007 vzniesol námietku a požiadal Parlament, aby mu potvrdil mandát a zároveň neoveril mandát B. Donniciho. Na základe tejto námietky Parlament predložil mandát Beniamina Donniciho na preskúmanie svojmu výboru pre právne veci.

23 Parlament prijal 24. mája 2007 napadnuté rozhodnutie v tomto znení:

„Európsky parlament,

— so zreteľom na Akt [z roku 1976],

— so zreteľom na články 3, 4 a 9 a prílohu I k rokovaciemu poriadku,

— so zreteľom na oficiálne oznámenie talianskych úradov týkajúce sa zvolenia pána Beniamina Donniciho za poslanca Európskeho parlamentu,

— so zreteľom na sťažnosť pána Achilleho Occhetta prijatú 25. marca 2007, v ktorej pán Occhetto spochybnil platnosť zvolenia pána Beniamina Donniciho za poslanca Európskeho parlamentu,

— so zreteľom na správu Výboru pre právne veci (A6-0198/2007),

…

D. keďže vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa európskych volebných postupov musia byť v súlade so základnými zásadami právneho systému Spoločenstva, a najmä s primárnym právom Spoločenstva, ako aj s duchom a literou aktu z roku 1976; keďže z týchto dôvodov príslušné vnútroštátne orgány — legislatívne, administratívne a súdne — pri uplatňovaní a/alebo výklade vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa európskeho volebného postupu nemôžu nezohľadniť zásady volebného práva Spoločenstva,

E. keďže sa musí posúdiť súlad rozhodnutia pána Achilleho Occhetta o odstúpení s ustanoveniami a duchom aktu z roku 1976 s ohľadom na článok 6 aktu… a keďže sloboda a nezávislosť poslancov je skutočnou kľúčovou zásadou,

F. keďže článok 2 ods. 1 štatútu poslancov Európskeho parlamentu (ktorý má nadobudnúť účinnosť v roku 2009) stanovuje, že ‚poslanci sú slobodní a nezávislí', kým v druhom odseku toho istého článku, ktorý jednoznačne vychádza z prvého odseku, sa uvádza, že ‚dohody o vzdaní sa mandátu poslanca v priebehu alebo na konci volebného obdobia sú neplatné',

G. keďže uvedené ustanovenia štatútu poslancov len bližšie objasňujú zásady slobody a nezávislosti uvedené v akte z roku 1976…,

…

K. keďže v rozsahu pôsobnosti článku 6 aktu z roku 1976 sú zahrnutí kandidáti, ktorí sú oficiálne zapísaní na zozname zvolených osôb, je to v záujme

Európskeho parlamentu, pretože z týchto kandidátov sa môžu prípadne stať poslanci Európskeho parlamentu,

L. keďže odstúpenie pána Achilleho Occhetta je výsledkom dohody… a malo by sa preto považovať za odporujúce ustanoveniam a duchu aktu z roku 1976, a z tohto dôvodu za neplatné,

M. keďže, ak sa odstúpenie pána Achilleho Occhetta považuje za neplatné, potom z právneho ani faktického hľadiska nemá oporu mandát jeho nástupcu Beniamina Donniciho,

…

O. keďže [Consiglio di Stato] formou právoplatného súdneho rozhodnutia anulovala vymenovanie pána Achilleho Occhetta za poslanca Európskeho parlamentu,

P. keďže na základe článku 12 aktu z roku 1976 práve Európsky parlament — a to výlučne Európsky parlament — preskúmava osvedčenia jeho poslancov zvolených všeobecným hlasovaním; keďže túto základnú výsadu Európskeho parlamentu nemožno spochybniť alebo dokonca zrušiť rozhodnutím, ktoré prijali národné orgány v zjavnom rozpore s príslušnými normami a zásadami práva Spoločenstva, a to aj v prípade, že takéto rozhodnutie prijal s konečnou platnosťou najvyšší súd daného štátu, ako tomu bolo v prípade príslušného rozhodnutia [Consiglio di Stato]…,

Q. keďže Európsky parlament má právo odmietnuť potvrdiť mandát pána Beniamina Donniciho a ignorovať rozhodnutie [Consiglio di Stato] z toho dôvodu, že je v rozpore s ustanoveniami a duchom aktu z roku 1976, a tak má právo potvrdiť mandát pána Achilleho Occhetta,

1. vyhlasuje mandát poslanca Európskeho parlamentu pána Beniamina Donniciho, o ktorého zvolení informovali vnútroštátne orgány, za neplatný,

2. potvrdzuje platnosť mandátu pána Achilleho Occhetta,

….“

Konanie pred súdmi Spoločenstva a návrhy účastníkov konania

24 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev 22. júna 2007, zaregistrovaným pod číslom T-215/07, sa B. Donnici domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktoré mu bolo oznámené 29. mája 2007. Uznesením z 13. decembra 2007, Donnici/Parlament (T-215/07, Zb. s. II-5239), Súd prvého stupňa postúpil vec T-215/07 Súdnemu dvoru, aby rozhodol o žalobe o neplatnosť. Táto vec bola zapísaná do registra Súdneho dvora pod číslom C-9/08. Uznesením predsedu

Súdneho dvora z 21. februára 2008 sa povolil vstup A. Occhetta ako vedľajšieho účastníka konania na podporu návrhov Parlamentu a vstup Talianskej republiky na podporu návrhov B. Donniciho.

25 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 14. augusta 2007 Parlament podal námietku na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktorou žiadal, aby sa stanovisko jeho právneho servisu z 2. mája 2007 uvedené v prílohe A. 11 žaloby B. Donniciho odstránilo zo spisu. Uznesením z 29. januára 2009 Súdny dvor vyhovel žiadosti Parlamentu a na rozhodnutie o návrhu B. Donniciho na predloženie tohto právneho stanoviska v rámci dokazovania si vyhradil konečný rozsudok.

26 Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 1. augusta 2007, zaregistrovaným pod číslom C-393/07, sa aj Talianska republika domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktoré jej bolo oznámené 28. mája 2007. Uznesením predsedu Súdneho dvora z 1. februára 2008 sa povolil vstup Lotyšskej republiky ako vedľajšieho účastníka konania na podporu návrhov Talianskej republiky. Lotyšská republika sa nezúčastnila písomnej ani ústnej časti konania.

27 Uznesením predsedu štvrtej komory z 30. januára 2009 sa nariadilo spojenie vecí na účely ústnej časti konania a rozsudku.

28 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. júna 2007, zaregistrovaným pod číslom T-215/07 R, B. Donnici požiadal o odklad výkonu napadnutého rozhodnutia. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení namiesto predsedu Súdu prvého stupňa vyhovel tejto žiadosti a uznesením z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament (T-215/07 R, Zb. s. II-4673), rozhodol o odklade výkonu napadnutého rozhodnutia.

29 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 13. januára 2009, Occhetto a Parlament/Donnici [C-512/07 P(R) a C-15/08 P(R), Zb. s. I-1], boli zamietnuté odvolania A. Occhetta a Parlamentu proti uvedenému uzneseniu.

30 Talianska republika a B. Donnici sa svojou žalobou domáhajú, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie a zaviazal Parlament na náhradu trov konania. B. Donnici na základe článku 241 ES incidenčne navrhuje, aby sa článok 3 ods. 5 Rokovacieho poriadku Parlamentu vyhlásil za protiprávny a subsidiárne, aby Súdny dvor nariadil, že stanovisko právneho servisu Parlamentu z 2. mája 2007 sa má v prejednávanej veci založiť do spisu. Parlament navrhuje zamietnutie žaloby a zaviazanie Talianskej republiky a B. Donniciho na náhradu trov konania.

O žalobe

31 Vo veci C-393/07 Talianska republika uvádza päť žalobných dôvodov založených na tom, že napadnutým rozhodnutím sa porušili články 6, 8, 12 a 13 aktu z roku 1976, ako aj článok 6 EÚ, článok 2 štatútu poslancov, článok 199 ES, ako aj články 3 a 4 rokovacieho poriadku, článok 6 EÚ a články 10 ES a 230 ES a napokon na tom, že uvedené rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené.

32 Vo veci C-9/08 B. Donnici uvádza dva žalobné dôvody založené po prvé na porušení článku 12 aktu z roku 1976 a článku 3 ods. 1 rokovacieho poriadku, zásady nezávislosti, zákazu imperatívneho mandátu, ako aj zásady právnej sily rozhodnutej veci a po druhé na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

O prvom žalobnom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

33 Talianska republika a B. Donnici v zásade tvrdia, že Parlament mal prijať podľa článku 12 aktu z roku 1976 výsledky zvolenia B. Donniciho tak, ako ich vyhlásil taliansky volebný úrad. Podľa článku 12 sa Parlament nemôže odchýliť od vyhlásenia výsledkov z dôvodu ich údajnej nezlučiteľnosti s právom Spoločenstva. Okrem toho Parlament v rámci rozhodovania o sporoch môže vychádzať len z ustanovení aktu z roku 1976, pričom všetky ostatné ustanovenia práva Spoločenstva vrátane jeho všeobecných zásad sú vylúčené.

34 Pokiaľ ide o článok 6 aktu z roku 1976, tvrdia, že platí len pre poslancov, avšak nie pre nezvolených kandidátov, a netýka sa teda vzdania sa mandátu vyjadreného 6. júla 2004, pretože A. Occhetto nebol poslancom Parlamentu. Tento článok sa v zmysle svojho znenia týka len výkonu parlamentného mandátu a nevzťahuje sa na volebné udalosti a správanie nezvolených kandidátov pred ich nomináciou za poslancov.

35 Na druhej strane Parlament podporovaný A. Occhettom tvrdí, že mu na základe článku 12 aktu 1976 prislúcha vykonávať dohľad nad tým, či sa pri vyhlásení výsledkov vnútroštátnymi orgánmi dodržiava právo Spoločenstva vo všeobecnosti a osobitne zásady stanovené v akte z roku 1976. Takýto výklad jeho právomocí je vyjadrený aj v článku 3 ods. 4 a 5, článku 4 ods. 3 a 9 jeho rokovacieho poriadku, ako aj v jeho praxi v tejto oblasti. Keďže Parlament sa prostredníctvom volieb formuje, je zrejmé, že existuje určitá úroveň právnej úpravy Spoločenstva stanovujúca vlastné minimálne normy určené na predchádzanie rôznym narušeniam, ku ktorým môže dôjsť v dôsledku rozdielov vo vnútroštátnej právnej úprave, ktoré by Parlament mal zaručiť. Keby naopak Parlament mal byť pri výkone svojich právomocí obmedzený len na preskúmanie nezlučiteľností v zmysle článku 7 aktu 1976, jeho právomoc by bola zbavená svojho skutočného obsahu.

36 Parlament podporovaný A. Occhettom tvrdí, že v prípade zjavného porušenia základných zásad aktu z roku 1976, medzi ktoré patrí zásada voľného parlamentného mandátu podľa článku 6 tohto aktu alebo zásada všeobecných volieb a pomerného charakteru hlasovacieho systému podľa článkov 1 a 2 tohto aktu, má právo aj povinnosť nepokračovať v tomto porušovaní tým, že vezme na vedomie výsledky vnútroštátneho konania, pretože v takom prípade by bolo nezákonné aj jeho vlastné rozhodnutie o overení. Vzhľadom na nadradenosť práva Spoločenstva je Parlament povinný neprihliadnuť na vymenovanie kandidáta vnútroštátnymi orgánmi, pokiaľ pri ňom došlo k zjavnému porušeniu práva Spoločenstva.

37 Článok 6 aktu z roku 1976 chráni aj zvoleného kandidáta. Keby to tak nebolo, záruka obsiahnutá v tomto článku by sa neuplatňovala na konania, ako napríklad vzdanie sa mandátu A. Occhetta z dôvodu volebnej dohody v prejednávanej veci, ktoré bránia tomu, aby sa realizoval mandát požadovaný voličmi. Tento výklad článku 6 potvrdzuje aj článok 2 štatútu poslancov, ako aj článok 3 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísanému 4. novembra 1950 v Ríme.

38 Okrem toho Parlament tvrdí, že uplatniteľnosť článku 6 v prejednávanej veci vyplýva už z tej skutočnosti, že A. Occhetto sa zúčastňoval na zasadnutiach Parlamentu v čase, keď mu vnútroštátne orgány oznámili jeho nahradenie B. Donnicim.

Posúdenie Súdnym dvorom

39 Prvý žalobný dôvod sa týka otázky rozsahu právomocí, ktorými Parlament disponuje pri overovaní mandátu svojich členov podľa článku 12 aktu z roku 1976. S cieľom preskúmať platnosť napadnutého rozhodnutia tak treba v zásade analyzovať rozsah právomocí, ktoré podľa tohto ustanovenia Parlamentu patria. Článok 12 tohto aktu pritom tak či tak stanovuje, že rozhodnutie Parlamentu vychádza z ustanovenia tohto aktu, v súvislosti s ktorým možno predložiť výhrady. Parlament sa v tejto súvislosti

odvoláva v prvom rade na článok 6 aktu z roku 1976, a preto treba na úvod určiť, či toto ustanovenie možno v zásade v prejednávanej veci uplatniť.

— O uplatniteľnosti článku 6 aktu z roku 1976

40 Článok 6 ods. 1 aktu z roku 1976 stanovuje, že členovia Parlamentu hlasujú jednotlivo a osobne a nie sú viazaní žiadnymi pokynmi ani príkazmi.

41 Zo znenia uvedeného článku vyplýva, že sa vzťahuje výslovne na „členov Parlamentu“ a týka sa výkonu ich parlamentného mandátu. Okrem toho v tomto článku ide aj o hlasovacie právo týchto členov a toto právo sa svojou povahou nemôže spájať s postavením kandidáta, ktorý bol na základe svojho poradia oficiálne vyhlásený (pozri uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 41).

42 Treba konštatovať, že článok 6 aktu z roku 1976 sa vzhľadom na jeho jednoznačné znenie neuplatňuje na konania, ktorých predmetom je vzdanie sa zvoleného kandidáta, ako to v tomto prípade urobil A. Occhetto, keď sa vzdal svojho postavenia náhradníka za A. Di Pietra.

43 Tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti predložil Parlament, neumožňujú sa od tohto výkladu odchýliť.

44 Predovšetkým nemožno uznať všeobecnú právomoc Parlamentu v súvislosti s posudzovaním zákonnosti volebných postupov členských štátov vzhľadom na skupinu zásad, ktoré údajne tvoria základ článku 6 aktu z roku 1976 a ktoré Parlament odvodil okrem iného z článku 3 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, prostredníctvom širokého výkladu článku 6 vo svetle týchto zásad (pozri v tomto zmysle uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 43).

45 Takýto výklad článku 6 by totiž znamenal porušenie rozhodnutia prijatého jeho autormi, pretože toto ustanovenie týkajúce sa výkonu mandátu by sa napriek jeho presne vymedzenému rozsahu pôsobnosti zmenilo na pravidlo o právomoci upravujúce volebný postup, hoci táto oblasť je podľa článku 8 aktu z roku 1976 upravená v zásade vnútroštátnou právnou úpravou.

46 Pokiaľ ide o článok 2 štatútu poslancov, na ktorý sa Parlament odvoláva na podporu svojho výkladu článku 6 aktu z roku 1976, hneď na úvod treba uviesť, že v čase rozhodnom pre túto vec tento štatút nebol účinný. Okrem toho odôvodnenie č. 4 štatútu poslancov stanovuje, že „sloboda a nezávislosť poslancov, ktoré sú upravené v článku 2, by mali byť upravené právnymi predpismi“, keďže „nie sú uvedené v žiadnom ustanovení primárneho práva“ a jeho odôvodnenie č. 5 stanovuje, že článok 3 ods. 1 uvedeného štatútu nadväzuje na znenie článku 6 ods. 1 aktu roku 1976. Z toho vyplýva, že článok 2 štatútu poslancov nekodifikuje uvedený článok 6 (pozri v tomto zmysle uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 44).

47 Navyše Parlament sa v súlade so zásadou hierarchie právnych noriem nemôže opierať o ustanovenie svojho rokovacieho poriadku a jeho údajné praktické uplatňovanie v tejto oblasti, aby poskytol výklad *contra legem* článku 6 aktu z roku 1976 (pozri v tomto zmysle uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 45).

48 Treba totiž konštatovať, že rokovací poriadok je vnútorný organizačný právny akt, ktorý nemôže Parlamentu poskytovať právomoci, ktoré mu nie sú výslovne priznané normatívnym právnym aktom, v tomto prípade aktom z roku 1976 (pozri rozsudok z 21. októbra 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, Zb. s. I-7929, bod 38). Z toho *a fortiori* vyplýva, že údajná inštitucionálna prax sa nesmie odchyľovať od uvedeného článku 6.

49 Z uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že A. Occhetto sa vzdal svojho miesta na zozname náhradníkov, nepatrí do rozsahu pôsobnosti článku 6 aktu z roku 1976 a tento článok tak nemôže slúžiť ako právny základ sporu pri preskúmaní osvedčenia o zvolení členov Parlamentu na základe článku 12 tohto aktu, a preto Parlament nemohol napadnuté rozhodnutie oprieť o porušenie uvedeného článku 6.

— O porušení článku 12 aktu z roku 1976

50 Po tom, čo sa konštatovalo, že článok 6 aktu z roku 1976 nemôže byť základom napadnutého rozhodnutia, vzniká otázka, či toto rozhodnutie možno založiť na porušení zásad všeobecných a pomerných volieb podľa článkov 1 a 2 aktu z roku 1976, ako tvrdí Parlament. Odvolávajúc sa na porušenie uvedených zásad si Parlament priznal právomoc overiť, či k oficiálnemu vyhláseniu B. Donniciho za člena Parlamentu došlo za splnenia týchto zásad. Treba preto preskúmať, či článok 12 uvedeného aktu priznáva Parlamentu takú právomoc pri overovaní mandátov jeho členov.

51 Článok 12 aktu z roku 1976 stanovuje, že s cieľom overiť mandáty svojich členov Parlament berie na vedomie členskými štátmi oficiálne vyhlásené výsledky a rozhoduje v sporoch, ktoré prípadne vzniknú na základe ustanovení tohto aktu, nie však ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje.

52 Ustanovenia tohto článku 12 dokazujú, že právomoc overovania, ktorou Parlament disponuje v zmysle prvej vety tohto článku, podlieha dvom významným obmedzeniam uvedeným v jeho druhej vete (pozri v tomto zmysle uznesenia z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament, už citované, bod 71, ako aj Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, body 31 a 32).

53 Podľa prvej časti druhej vety článku 12 aktu z roku 1976 Parlament „berie na vedomie členskými štátmi oficiálne vyhlásené výsledky“. Okrem toho osobitná právomoc Parlamentu rozhodovať v sporoch, ktoré vzniknú, stanovená v druhej časti druhej vety tohto článku, sa súčasne obmedzuje *ratione materiæ* len na spory, „ktoré prípadne vzniknú na základe ustanovení [aktu z roku 1976], nie však ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje“.

54 Po prvé, na rozdiel od toho, čo tvrdí Parlament, zo samotného textu článku 12 aktu z roku 1976 vyplýva, že Parlament na základe tohto článku nemá právomoc rozhodovať o sporoch vzniknutých na základe práva Spoločenstva ako celku. Tento článok jednoznačne stanovuje, že sa týka len „sporov, ktoré… vzniknú na základe ustanovení tohto aktu“ (pozri v tomto zmysle uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 32).

55 Po druhé postup, pri ktorom Parlament „berie na vedomie oficiálne vyhlásené výsledky“, znamená, že s cieľom prijať svoje vlastné rozhodnutie pri preskúmaní osvedčenia o zvolení svojich členov Parlament bol povinný vychádzať z výsledkov, ktoré taliansky volebný úrad vyhlásil 29. marca 2007 po rozsudku Consiglio di Stato zo 6. decembra 2006. Toto vyhlásenie totiž vychádza z rozhodovacieho procesu v súlade s vnútroštátnymi postupmi, v ktorom sa právne otázky spojené s uvedeným vyhlásením už definitívne vyriešili a ide preto o už existujúcu právnu situáciu. Súdny dvor už rozhodol, že výraz „brať na vedomie“ v kontexte aktu z roku 1976 treba vykladať ako úplnú absenciu voľnosti posúdenia Parlamentu v tejto veci (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júla 2005, Le Pen/Parlament, C-208/03 P, Zb. s. I–6051, bod 50).

56 Takýto výklad výrazu „brať na vedomie“ nachádzajúceho sa v článku 12 ods. 2 aktu z roku 1976 v jeho pôvodnom znení, podľa ktorého členské štáty informujú Parlament o uvoľnení mandátu v dôsledku uplatnenia vnútroštátnych ustanovení a Parlament to vezme na vedomie, sa rovnako vzťahuje na ten istý výraz v článku 12 aktu z roku 1976 v jeho platnom znení. Hoci článok 12 ods. 2 aktu z roku 1976 v jeho pôvodnom znení úplne vylučuje voľnú úvahu Parlamentu aj v prípade odňatia mandátu jednému z jeho členov v dôsledku uplatnenia vnútroštátnych predpisov s vplyvom na existujúce zloženie tejto inštitúcie, neexistencia tejto rozhodovacej právomoci je o to viac pravdou pri overovaní mandátu členov Parlamentu, podľa článku 12 aktu z roku 1976, oficiálne vyhlásených členskými štátmi. V tomto ohľade totiž ide o menovanie budúcich členov Parlamentu vnútroštátnymi orgánmi v súlade s volebnými postupmi, ktoré sú upravené, ako vyplýva z článku 8 aktu z roku 1976, vnútroštátnymi právnymi predpismi.

57 Z toho vyplýva, že Parlament nemôže spochybniť správnosť vyhlásenia vnútroštátneho volebného úradu. Podľa článku 12 aktu z roku 1976 Parlament nemôže ani odmietnuť zobrať na vedomie toto vyhlásenie, ak sa domnieva, že došlo k nezrovnalosti (pozri v tomto zmysle uznesenie z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament, už citované, bod 75).

58 Tento výklad článku 12 aktu z roku 1976 potvrdzuje aj znenie tohto článku vo svetle relevantných ustanovení Zmluvy ES, ako aj rámec právnej úpravy, do ktorého tento článok patrí.

59 V tejto súvislosti treba uviesť, že v súlade s článkom 5 prvým odsekom Zmluvy ES, článkom 7 ods. 1 druhým pododsekom ES, ako aj článkom 189 prvým odsekom ES Parlament koná v medziach právomocí, ktoré mu zmluvy zverujú.

60 Okrem toho podľa článku 8 aktu z roku 1976 „sa volebný postup v každom členskom štáte spravuje jeho vnútroštátnymi predpismi“ s výhradou ustanovení aktu z roku 1976. Členské štáty tak síce majú povinnosť dodržiavať ustanovenia aktu z roku 1976 upravujúce niektoré podrobnosti volieb, rovnako sú to však v konečnom dôsledku ony, komu prináleží úloha zorganizovať voľby postupom upraveným vnútroštátnymi predpismi a v rámci toho pristúpiť tiež k sčítaniu hlasov a oficiálnemu vyhláseniu výsledkov volieb (uznesenie z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament, už citované, bod 74).

61 Napokon článok 13 ods. 2 aktu z roku 1976 stanovuje, že členské štáty zavedú postupy pre obsadenie každého mandátu, ktorý sa uvoľní.

62 V súlade s touto právnou úpravou preto voľby členov Parlamentu, ktoré sa konali 12. a 13. júna 2004, ako aj vymenovanie náhradníkov na obsadenie uvoľnených mandátov, zostáva v každom členskom štáte upravené príslušnými vnútroštátnymi predpismi, v prejednávanej veci zákonom z 24. januára 1979 (pozri v tomto zmysle uznesenie z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament, už citované, bod 66).

63 Navyše v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva v tejto oblasti je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu, aby určil príslušné súdy a upravil procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva, za predpokladu, že jednak takéto podmienky nie sú menej výhodné ako podmienky vzťahujúce sa na obdobné vnútroštátne žaloby (zásada ekvivalencie) a jednak nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Zb. s. I-8055, bod 67).

64 Parlament pritom netvrdí, že talianske procesné predpisy smerujú proti zásadám ekvivalencie a efektivity. Navyše aj keby sa pripustil taký predpoklad, neznamenalo by to, že Parlament je oprávnený nahradiť akty príslušných vnútroštátnych orgánov vlastným posúdením.

65 Naopak, dohliadať nad tým, či členské štáty dodržiavajú ustanovenia Zmluvy a predpisy prijaté inštitúciami na jej základe, je predovšetkým úlohou Komisie, ktorá je v zmysle článku 226 ES oprávnená predložiť Súdnemu dvoru žalobu o nesplnenie povinnosti, ak zastáva názor, že členský štát nesplnil svoje povinnosti. Okrem toho kontrolu dodržiavania týchto ustanovení zabezpečuje aj postup podľa článku 234 ES, ktorý patrí do rámca volebných sporov na vnútroštátnej úrovni.

66 Z predmetného právneho rámca sa nezdá, že by Parlament disponoval všeobecnou právomocou posudzovať volebné postupy členských štátov a ich uplatňovanie v tejto veci vo vzťahu k právu Spoločenstva. Z toho vyplýva, že právomoc Parlamentu sa v rámci preskúmania osvedčení o zvolení jeho členov obmedzuje len na výsady, ktoré sú jednoznačne vymedzené v príslušných ustanoveniach aktu z roku 1976 (pozri v tomto zmysle uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 32).

67 Z toho vyplýva, že výklad článku 12 aktu z roku 1976, podľa ktorého má Parlament všeobecnú právomoc kontrolovať oficiálne vyhlásenie výsledkov volieb orgánmi členských štátov, by bol nielen v rozpore so znením uvedeného článku, ale rovnako nezlučiteľný so zásadami obsiahnutými v článkoch 5 ES a 7 ES, podľa ktorých sú právomoci Spoločenstva a jeho inštitúcií zverenými právomocami (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. októbra 2000, Nemecko/Parlament a Rada, C-376/98, Zb. s. I-8419, bod 83, ako aj z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 203 a citovaná judikatúra).

68 Tvrdenia, ktoré Parlament predložil a A. Occhetto podporoval, uvedené v bodoch 35 až 37 tohto rozsudku, nemôžu spochybniť výklad článku 12 aktu z roku 1976, podľa ktorého je právomoc Parlamentu odchýliť sa od vyhlásenia talianskeho volebného úradu úplne vylúčená.

69 Prvé tvrdenie, podľa ktorého v prípade neexistencie právomoci Parlamentu kontrolovať výsledky vyhlásené členskými štátmi z hľadiska práva Spoločenstva sú právomoci overovania Parlamentu v zmysle článku 12 aktu z roku 1976 zbavené svojho obsahu, treba zamietnuť. Treba totiž zdôrazniť, že Parlament si zachováva právomoc rozhodovať v rámci článku 12 aktu z roku 1976 o situácii zvoleného kandidáta, ktorý nespĺňa niektorú z podmienok člena Parlamentu, ktoré sú vymenované v článku 7 aktu z roku 1976 (pozri uznesenie Occhetto a Parlament/Donnici, už citované, bod 33).

70 Pokiaľ ide o druhé tvrdenie, podľa ktorého Parlament musel mať možnosť, s cieľom zaručiť minimálne normy týkajúce sa menovania jeho členov, odchýliť sa od vyhlásenia vnútroštátnych orgánov, ktoré bolo v zjavnom rozpore so základnými zásadami aktu z roku 1976, treba pripomenúť, že rozhodovanie o zákonnosti vnútroštátnych volebných predpisov a postupov je vecou vnútroštátnych súdov, v prípade potreby po podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor v zmysle článku 234 ES (uznesenie z 15. novembra 2007, Donnici/Parlament, už citované, bod 93).

71 V prejednávanej veci sa také súdne preskúmanie uskutočnilo pred talianskymi súdmi príslušnými na základe zákona z 24. januára 1979. Právne otázky súvisiace s oficiálnym vyhlásením výsledkov volieb boli na vnútroštátnej úrovni definitívne vyriešené rozsudkom Consiglio di Stato zo 6. decembra 2006, ktorý nadobudol právnu silu rozhodnutej veci.

72 Napokon aj jednoznačné znenie článku 12 aktu z roku 1976 a rozdelenie právomocí v oblasti, ktorú upravuje, odporujú konštatácii o existencii medzery v rámci ochrany volebných práv kandidátov pri voľbách do Parlamentu.

73 Tvrdenie Parlamentu založené na tom, že samotné jeho rozhodnutie o preskúmaní osvedčenia o zvolení by bolo nezákonné, keby musel pri svojom rozhodnutí vychádzať z nezákonného vnútroštátneho aktu, teda vyhlásenia B. Donniciho talianskym volebným úradom, treba preto rovnako zamietnuť.

74 V prejednávanej veci sú právomoci Parlamentu a vnútroštátnych orgánov pri preskúmaní osvedčenia o zvolení členov Parlamentu, na rozdiel od toho, čo tvrdí Parlament s poukázaním na rozsudok z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia (C-64/05 P, Zb. s. I-11389), jednoznačne rozdelené medzi orgány Spoločenstva a vnútroštátne orgány. V tejto súvislosti Parlament disponuje v zmysle článku 12 aktu z roku 1976 iba právomocou rozhodovať v sporoch, ktoré prípadne vzniknú na základe ustanovení uvedeného aktu, ale nie na základe ustanovení vnútroštátnych predpisov, na ktoré tento akt odkazuje, zatiaľ čo úlohou vnútroštátnych orgánov je vyhlasovať výsledky v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktoré sú zlučiteľné s právom Spoločenstva.

75 Z uvedeného vyplýva, že Parlament bol v zmysle článku 12 aktu z roku 1976 povinný zobrať na vedomie vyhlásenie výsledkov, ktoré uskutočnil taliansky volebný úrad, a nemal právomoc odchýliť sa od tohto vnútroštátneho aktu z dôvodu údajných nezrovnalostí. Vzhľadom na to, že v rozpore s týmto vyhlásením konštatoval v napadnutom rozhodnutí neplatnosť mandátu B. Donniciho a potvrdil mandát A. Occhetta, porušil článok 12 uvedeného aktu.

76 Vzhľadom na uvedené treba napadnuté rozhodnutie zrušiť. Za týchto okolností Súdny dvor nemusí rozhodnúť o ďalších žalobných dôvodoch, ktoré Talianska republika

a B. Donnici uvádzajú na podporu svojej žaloby. Subsidiárne návrhy B. Donniciho sú preto bezpredmetné.

O trovách

77 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Talianska republika a B. Donnici navrhli zaviazať Parlament na náhradu trov konania a Parlament nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania. Podľa odseku 4 prvého pododseku toho istého článku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania a podľa tretieho pododseku toho istého odseku Súdny dvor môže rozhodnúť, že aj iní vedľajší účastníci ako tí, ktorí sú uvedení v predchádzajúcich pododsekoch, znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Európskeho parlamentu 2007/2121 (REG) z 24. mája 2007 o preskúmaní osvedčenia o zvolení Beniamina Donniciho sa zrušuje.**

2. **Európsky parlament je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli B. Donnicimu a Talianskej republike ako žalobkyni.**

3. **Talianska republika ako vedľajší účastník konania, Lotyšská republika a A. Occhetto znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy